

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az összetartozás súlya**

1. Az elfeledett rétek melege

Nagyóska

Az Őrszem nehéz, szilícium-szürke alakja végül továbbgördült a sorok mentén, hogy a tizennégyes szektor gőzfűvóit ellenőrizze. Amint a gép által gerjesztett hideg léghuzat alábbhagyott, a kilences pad körüli fojtogató levegő hirtelen megpuhult. Alinda a nagymamája csontos, eres kezére pillantott, amely a kopott fogantyúba kapaszkodott. Az öregasszony arca a vibráló neonszürkességben is őrzött valami melegséget, mint egy tégladarab, amely még órákkal a tűz elalvása után is sugározza a befogadott hőt.

- A lóhere - suttogta a nagymama, s a hangja olyan selymesen simogatta a kislány fülelő figyelmét, mint az a hajdani, kint rekedt szellő - apró volt és nedves, Alinda. Ha kora reggel léptél rá mezítláb, a hideg harmatcseppek végigbizseregtek a talpadat. Nem volt benne számítás, nem állt ott senki, hogy kimérje, hány litert ér az a nedvesség.

Alinda hunyorított, s miközben lába gépiesen rótt a köröket a nehéz pedálokra, megpróbálta elképzelni a szagokat. A csövekből érkező szintetikus édes massa tömény, vegyi szaga mögött hirtelen felsejlett valami ismeretlen, mély illat: a nyirkos föld és a rothadó levelek fűszeres párája. A nagymama nem a maga emlékeit adta át, hiszen ő is e szürke falak között nevelkedett, de az édesanyjától örökölt szavak úgy éltek az ajkán, mintha tegnap még ő maga szedte volna a vadvirágot a domboldalon.

Ez a törékeny, szájról szájra szálló hagyomány volt a legidősebb kapocs a kolónia fémbörtöne és a régi világ között. A generációk óta öröklődő mesék nem engedték, hogy a szív teljesen megdermedjen a szilícium és a fém árnyékában. A nagymama hangja láthatatlan hidat vert a százéves múlt és a jelen szorítása közé, s ezen a hídon Alinda óvatosan lépkedve menedéket talált.

Amikor a pad feletti visszajelző lámpa végre kékre váltott, jelezve az előírt fordulatszám teljesítését, Alinda nem a fáradtságot érezte a térdeiben. A tüdejét áthevítő forróság most nem a gépek követelése volt, hanem a képzeletben megidézett tavaszi rét lehelete.

2. Az összetartozás súlya

Nap-Imre

Az őrszem nehéz léptei végül elhaltak a folyosó szürke homályában, de a tizenkettes padnál maradt feszültség nem oszlott fel. Alinda zihálva tekerte a pedált, izmai görcsbe rándultak, ahogy átvette a nagymamája terhét. A csarnok túlsó feléből János – azaz G534 – aggódó, gyors pillantást vetett feléjük. A fiú néma jelenléte szinte védőhálót vont köréjük, még ha mindannyian tudták is, hogy ebben a világban a nyílt segítségnyújtás kockázatos véteknek számított.

Alinda alig múlt tizennégy éves, de a háta mögött hagyott évek súlya felért egy felnőttével. Családjából már csak az idős asszony maradt neki. A szülei évekkal ezelőtt, a C-szektor alsó szintjeinek egyik hálózati leállásakor veszték oda; a rendszer nem őrzött meg róluk semmit, csupán a számsorukat törölte az adagolási listáról. Azóta a nagymama jelentette számára az egyetlen élő köteléket, a vérvonal és az összetartozás utolsó bástyáját.

– Bírni fogom, mama – suttogta Alinda szaggatottan szedve a levegőt, miközben a wattmérő mutatója végre megnyugodott a zöld tartományban. – Nem hagyom, hogy ártasnak neked.

Az öregasszony halványan intett, ráncos arca átázott az izzadságtól. Nem beszélt a régi időkről, sem a szabad ég alatti világos napokról, de a szeme sarkában ott vibrált valami elfojthatatlan melegség. Alinda a pedálok monoton ritmusában hirtelen nem a végtelen szolgaságot, hanem egy eljövendő jobb élet lehetőségét látta meg. János távoli, biztató bólintása pedig megerősítette benne a hitet: a kolónia fojtogató falai között is megőrizhetik azt, ami emberré teszi a családot.